

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (αναιρετικό τμήμα)
της 21ης Μαΐου 2014

Υπόθεση T-347/12 P

Dana Mocová
κατά
Ευρωπαϊκής Επιτροπής

«Αίτηση αναιρέσεως — Υπαλληλική υπόθεση — Έκτακτοι υπάλληλοι — Σύμβαση ορισμένου χρόνου — Απόφαση περί μη ανανεώσεως — Απόρριψη της διοικητικής ενστάσεως — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Στοιχείο αιτιολογίας παρατιθέμενο στην απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως»

Αντικείμενο: Αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης (τρίτο τμήμα) της 13ης Ιουνίου 2012, F-41/11, Mocová κατά Επιτροπής.

Απόφαση: Η αίτηση αναιρέσεως απορρίπτεται. Η Dana Mocová φέρει τα δικαστικά έξοδά της καθώς και τα έξοδα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στο πλαίσιο της παρούσας δίκης.

Περίληψη

1. Υπαλληλικές προσφυγές — Προσφυγή βάλλουσα κατά της αποφάσεως περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως — Αποτέλεσμα — Υποβολή της αμφισβητούμενης πράξεως στην κρίση του δικαστή — Εξαίρεση — Απόφαση μη έχουσα επιβεβαιωτικό χαρακτήρα
(Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρα 90 και 91)

2. Υπαλληλικές προσφυγές — Προηγούμενη διοικητική ένσταση — Αντιστοιχία μεταξύ διοικητικής ενστάσεως και προσφυγής — Ταυτότητα αντικειμένου και υποθέσεως — Σκοπός — Φιλικός διακανονισμός της διαφοράς
(Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρα 90 και 91)

3. Υπάλληλοι — Προαγωγή — Ένσταση μη προαχθέντος υποψηφίου — Απορριπτική απόφαση — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Περιεχόμενο
(Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρα 25, εδ. 2, 45 και 90 § 2)

4. Υπαλληλικές προσφυγές — Προηγούμενη διοικητική ένσταση — Αντιστοιχία μεταξύ διοικητικής ενστάσεως και προσφυγής — Ταυτότητα αντικειμένου και υποθέσεως — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα που δεν περιλαμβάνονταν στη διοικητική ένσταση, αλλά προβάλλονται προς αμφισβήτηση του βασίμου της αιτιολογίας που εκτίθεται με την απάντηση στη διοικητική ένσταση — Επιτρέπονται
(Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρα 90 και 91)

5. Υπαλληλικές προσφυγές — Εκτίμηση της νομιμότητας της προσβαλλομένης πράξεως με γνώμονα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που υπήρχαν κατά τον χρόνο της εκδόσεώς της (Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρο 91)

1. Η διοικητική ένσταση και η ρητή ή σιωπηρή απόρριψή της αποτελούν αναπόσπαστο μέρος μιας περίπλοκης διαδικασίας και συνιστούν απλώς μία από τις προϋποθέσεις ασκήσεως προσφυγής. Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφυγή, ακόμη και αν τυπικά βάλλει κατά της απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως, έχει ως αποτέλεσμα να υποβάλλεται στην κρίση του δικαστή η βλαπτική πράξη κατά της οποίας υποβλήθηκε η διοικητική ένσταση, εκτός από την περίπτωση που η απόρριψη της διοικητικής ενστάσεως έχει διαφορετικό περιεχόμενο από αυτό της πράξεως κατά της οποίας υποβλήθηκε η διοικητική αυτή ένσταση. Μια ρητή απόφαση περί απορρίψεως διοικητικής ενστάσεως μπορεί, λαμβανομένου υπόψη του περιεχομένου της, να μην έχει χαρακτήρα επιβεβαιωτικό της πράξεως την οποία προσβάλλει ο προσφεύγων. Συντρέχει τέτοια περίπτωση όταν στην απόφαση με την οποία απορρίπτεται η διοικητική ένσταση γίνεται επανεξέταση της καταστάσεως του προσφεύγοντος, με γνώμονα νέα νομικά και πραγματικά στοιχεία, ή όταν η απόφαση αυτή τροποποιεί ή συμπληρώνει την αρχική απόφαση. Στις περιπτώσεις αυτές, η απόρριψη της διοικητικής ενστάσεως συνιστά πράξη υποκείμενη σε δικαστικό έλεγχο, η οποία λαμβάνεται υπόψη από το δικαστήριο κατά την εκτίμηση της νομιμότητας της προσβαλλομένης πράξεως, και μπορεί μάλιστα να θεωρηθεί βλαπτική πράξη η οποία αντικαθιστά την προσβαλλόμενη πράξη.

(βλ. σκέψη 34)

Παραπομπή:

ΓΔΕΕ: 21 Σεπτεμβρίου 2011, T-325/09 P, Adjemian κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. II-6515, σκέψη 32 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία

2. Ο κανόνας της αντιστοιχίας μεταξύ δικογράφου της προσφυγής και διοικητικής ενστάσεως αποσκοπεί στην αποτροπή του ενδεχόμενου ο μόνιμος ή μη υπάλληλος να προβάλλει ορισμένες αιτιάσεις, ή ακόμη και το σύνολο αυτών, μόνο κατά το ένδικο στάδιο, με συνέπεια να μειώνεται σημαντικά κάθε δυνατότητα εξωδικαστικής διευθετήσεως της διαφοράς. Υπό τις περιστάσεις αυτές, πράγματι, δεδομένου ότι δεν θα είναι σε θέση να γνωρίζει με επαρκή ακρίβεια τις αιτιάσεις ή τις επιθυμίες του ενδιαφερομένου, η Διοίκηση δεν θα έχει καμία δυνατότητα να δεχθεί, ενδεχομένως, τα αιτήματά του ή να προτείνει μια λύση φιλικού διακανονισμού και, με τον τρόπο αυτό, να μην υποβάλει ευθέως τη διαφορά στην απόφαση του δικαστηρίου.

Ο σκοπός που συνίσταται στο να καταστεί δυνατή η επίλυση της διαφοράς μεταξύ του ενδιαφερομένου και της Διοικήσεως κατά το προ της ασκήσεως της προσφυγής στάδιο δεν σημαίνει ωστόσο ότι ο υπάλληλος διαθέτει, υπό όλες τις περιστάσεις, το δικαίωμα να αμφισβητεί, κατά το προ της ασκήσεως της προσφυγής στάδιο, κάθε νέο λόγο που προβάλλει η Διοίκηση στο πλαίσιο του διοικητικού σταδίου.

(βλ. σκέψεις 39 και 40)

Παραπομπή:

ΔΕΕ: 23 Οκτωβρίου 1986, 142/85, Schwiering κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1986, σ. 3177, σκέψη 11

ΓΔΕΕ: 12 Μαρτίου 1996, T-361/94, Weir κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. I-A-121 και II-381, σκέψη 27

3. Καίτοι η αρμόδια για τη σύναψη των συμβάσεων αρχή δεν υποχρεούται να αιτιολογήσει απόφαση περί προαγωγής ούτε έναντι του αποδέκτη της ούτε έναντι των μη προαχθέντων υποψηφίων, υποχρεούται εντούτοις να αιτιολογήσει την απόφαση με την οποία απορρίπτει τη διοικητική ένσταση που υποβάλλει βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ ο μη προαχθείς υποψήφιος, καθόσον η

αιτιολογία της απορριπτικής αυτής αποφάσεως θεωρείται ότι συμπίπτει με την αιτιολογία της αποφάσεως κατά της οποίας έβαλλε η διοικητική ένσταση. Η αιτιολογία πρέπει να διατυπώνεται το αργότερο έως την απόρριψη της διοικητικής ενστάσεως.

Αντιστοίχως, η εν λόγω αρχή δεν υποχρεούται να απαντήσει ρητώς στη διοικητική ένσταση, οσάκις η αρχική απόφαση είναι η ίδια αιτιολογημένη.

(βλ. σκέψεις 41 και 42)

Παραπομπή:

ΔΕΕ: 30 Οκτωβρίου 1974, 188/73, Grassi κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1974, σ. 445, σκέψη 13· 16 Δεκεμβρίου 1987, 111/86, Delauche κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 5345, σκέψη 13· 7 Φεβρουαρίου 1990, C-343/87, Culin κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-225, σκέψη 13· 19 Δεκεμβρίου 1993, C-115/92 P, Κοινοβούλιο κατά Volger, Συλλογή 1993, σ. I-6549, σκέψη 23

ΓΔΕΕ: 12 Φεβρουαρίου 1992, T-52/90, Volger κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1992, σ. II-121, σκέψη 36· 6 Ιουλίου 1999, T-112/96 και T-115/96, Séché κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1999, σ. I-A-115 και II-623, σκέψη 76· 20 Φεβρουαρίου 2002, T-117/01, Roman Parra κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2002, σ. I-A-27 και II-121, σκέψη 26· 12 Δεκεμβρίου 2002, T-338/00 και T-376/00, Morello κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2002, σ. I-A-301 και II-1457, σκέψη 48· 15 Σεπτεμβρίου 2005, T-132/03, Casini κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2005, σ. I-A-253 και II-1169, σκέψη 32

4. Στο πλαίσιο του σεβασμού του δικαιώματος επί αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας και σε περίπτωση που ο ενιστάμενος λαμβάνει γνώση της αιτιολογίας βλαπτικής γι' αυτόν πράξεως μέσω της απαντήσεως στην ένστασή του ή σε περίπτωση που η εν λόγω αιτιολογία τροποποιεί ή συμπληρώνει, ουσιωδώς, την αιτιολογία που περιέχεται στην εν λόγω πράξη, κάθε λόγος που προβάλλεται για πρώτη φορά στο στάδιο της προσφυγής και ο οποίος αποσκοπεί στην αμφισβήτηση του βασίμου των λόγων που εκτέθηκαν στην απάντηση επί της ενστάσεως πρέπει να θεωρείται παραδεκτός. Συγκεκριμένα, στις περιπτώσεις αυτές, δεν παρασχέθηκε η δυνατότητα στον ενδιαφερόμενο να λάβει γνώση με ακρίβεια και οριστικώς των λόγων στους οποίους στηρίζεται η βλαπτική γι' αυτόν πράξη.

(βλ. σκέψη 44)

5. Η νομιμότητα αποφάσεως πρέπει να εκτιμάται βάσει των πραγματικών και νομικών στοιχείων τα οποία διέθετε το θεσμικό όργανο κατά τον χρόνο που εξέδωσε την εν λόγω απόφαση. Λαμβανομένου υπόψη του εξελικτικού χαρακτήρα του προ της ασκήσεως της προσφυγής σταδίου, η κατάρτιση της πράξεως που καθορίζει την οριστική θέση του θεσμικού οργάνου περατούται όταν η αρμόδια για τη σύναψη των συμβάσεων αρχή εκδίδει την απάντηση που θα δώσει στη διοικητική ένσταση που υπέβαλε ο έκτακτος υπάλληλος. Συνεπώς, η νομιμότητα της οριστικής πράξεως που είναι βλαπτική για τον προσφεύγοντα εκτιμάται με γνώμονα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία τα οποία διέθετε το θεσμικό όργανο κατά τη, ρητή ή σιωπηρή, έκδοση της απαντήσεως αυτής, υπό την επιφύλαξη της δυνατότητας του θεσμικού οργάνου να παράσχει πρόσθετες διευκρινίσεις κατά το στάδιο της ένδικης διαδικασίας.

(βλ. σκέψη 45)